

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Mgr. J. K., LL.M.,**
zastoupen Mgr. Jiřím Höblingem, advokátem
sídlem 738 01 Frýdek-Místek, Zámecké nám. 24

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022 č. j. MSK 102672/2022, o přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022 č. j. MSK 102672/2022 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku **9 800 Kč** a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku – Místku ze dne 12. 7. 2022, č. j. MMFM 109994/2022 ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je vadné, neboť na základě zjištěného skutkového stavu nemohl mít za prokázané, že se vytýkaného jednání dopustil. Pro celou posuzovanou věc je dle žalobce stěžejní, že v případě protichůdných výpovědí by měl správní orgán hledat cestu, jak vytýkaný skutek prokázat co možná nejvíce objektivně, a to obzvlášť za situace, kdy takové objektivní důkazy existují (videozáznam), případně je lze bez větších obtíží obstarat (vyšetřovací pokus). Důkazy, ze kterých žalovaný při shledání viny žalobce vycházel, nehodnotil žalovaný nezáujatě a ve vzájemných souvislostech. Žalovaný kladl nepřiměřený důraz na výpovědi policistů, přičemž neshledal, že by tito měli vykazovat jakékoliv prvky podjatosti. Žalovaný policistům uvěřil mj. proto, že si byli zcela jistí tím, že přestupek viděli, vyloučili záměnu mobilního telefonu s jiným zařízením, shodli se na způsobu držení telefonu i na tom, že se jednalo o tmavý telefon s dotykovým displejem. Dále žalovaný vyloučil, že by lidé (policisté) měli mít přirozenou potřebu mít pravdu, a označil tyto závěry za spekulativní. Žalobce se nemůže ztotožnit s posouzením výpovědí policistů ze strany žalovaného, jakožto objektivního a zcela pravdivého důkazu, který svou vahou převažuje ostatní důkazy, které jsou k dispozici. Nelze mít za to, že policisté jsou v postavení klasických, tj. nezáujatých svědků, když to byli právě oni, kdo žalobce podrobili silniční kontrole a obvinili z přestupku. V takovém případě je zcela jistě nutné odlišit postavení takového policisty a např. náhodného kolemjdoucího, který nemá s věcí nic společného. Je potřeba zdůraznit, že v případech, kdy je řidič podezřelý ze spáchání přestupku a kdy zasahující policisté a tento řidič předkládají vzájemně rozporná tvrzení, vzniká konfrontační situace, kdy přirozeně obě strany chtějí prosadit své, a za toto pak bojují (ať už vědomě či nikoliv). Analogicky je možné takové případy připodobnit k trestnímu řízení, kde proti sobě stojí státní zástupce obviněný. Byť je státní zástupce povinen objasňovat též okolnosti ve prospěch obviněného, praxe je mnohdy jiná. Postavení policistů v případě, kdy oni sami podezírají řidiče ze spáchání přestupku, pak nemůže být považováno za nezáujaté, a z toho důvodu nelze jejich svědeckou výpověď chápat jako zcela objektivní, byť by si tito policisté byli např. skutečně jistí tím, co vnímali.
3. Je pak tedy nesprávné na jednu stranu zcela odsunout výpověď žalobce (kterou správní orgán prvního stupně ani žalovaný nikterak nerefletovali) jako automaticky nepravdivou, a na druhou stranu bez dalšího uvěřit policistům. To vše navíc za situace, kdy tito jednak tvrzený přestupek viděli z dálky a nadto zde existoval videozáznam, který jejich tvrzení nijak nepotvrzuje. Jen na okraj žalobce dodává, že pokud by se při silniční kontrole nebo i ve správním řízení k vytýkanému jednání doznal, správní orgán (žalovaný) by mu nepochybně uvěřil a pravdivost jeho tvrzení by již nijak neověřoval. K důvodům, proč žalovaný zcela uvěřil policistům, žalobce uvádí, že způsob držení telefonu a jeho podoba je v dané věci bezpředmětná, a to s přihlédnutím k tomu, že jednak prakticky každý mobilní telefon je v současnosti tmavý s dotykovým displejem, jednak pokud jej řidič za jízdy drží (a přímo netelefonuje), drží jej každý řidič zásadně shodně. Argument žalovaného, že pro něj bylo rozhodující, že si policisté byli jistí tím, co vnímali, je pak také potřeba považovat za nedostatečný, neboť skutečnost, že si je někdo vnímáním určité události jistý, neznamená, že se taková událost tímto (vnímaným) způsobem také odehrála. Jiný závěr by byl absurdní, kdy (jak žalobce namítal již ve svém odvolání) by bylo možné kohokoliv uznat vinným z jakéhokoliv přestupku jen proto, že si tím byli policisté jistí. Na tomto místě je také potřeba zdůraznit, že zasahující policisté si nepochybně byli jistí také původním podezřením ze

spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu (jízda na červenou/žlutou), kdy žalobce nejdříve podezírali z projetí na červenou, resp. poté, co s tímto žalobce nesouhlasil, tvrdili, že projel alespoň na oranžovou (žlutou). Toto vyplývá z videozáznamu o silniční kontrole. Pokud by žalobce nenavrhoval znalecký posudek a pokud by neexistoval kamerový záznam, ze kterého mohl znalec vycházet, byl by za použití logiky žalovaného shledán vinným i tímto vytýkaným jednáním, protože by uvěřil tvrzení policistů. Netřeba dodávat, že znaleckým posudkem bylo prokázáno, že se policisté mylili.

4. Z výše uvedeného snímku z palubní kamery, který je součástí spisu, není žádným způsobem možné dovodit, že by žalobce držel mobilní telefon tak, jak popisují policisté – tedy v oblasti hrudníku na vzdálenost zhruba půl metru. I kdyby jej žalobce v danou chvíli takto držel, nemohli by toto policisté vidět, když byli jednak daleko, jednak žalobce jel v SUV, které je vyšší než služební vůz policistů. Pokud byl správním orgánem tvrzen opak a on navrhoval vyšetřovací pokus, měl k jeho provedení přistoupit, neboť jen takto by došlo k odstranění veškerých pochybností, které zde (v rozporu s názorem žalovaného) nepochybně jsou. Dále, i kdyby policisté byli schopni spolehlivě vidět, že žalobce v ruce drží nějaký předmět, nemohli s jistotou určit, o jaký předmět se jedná. Z uvedené mapky nadto vyplývá, že policisté se ve služebním voze nacházeli cca 26 m od místa, kudy žalobce projel, a že nemohli vidět víc, než palubní kamera, když zleva jim ve výhledu bránily stromy a jiný porost, a vpravo byla budova. Závěr žalovaného, že zorné pole policistů bylo v realitě větší, než zorné pole kamery, je tak nesprávný. Ve světle výše uvedeného má žalobce za to, že žalovaný dovodil jeho vinu na základě nedostatečných důkazů a zároveň nezvážil důkazy (existující i navrhované), které mohly být v jeho prospěch. Při rozporu výpovědí žalobce a zasahujících policistů je potřeba zohlednit další důkazy, které jsou k dispozici, zejména záznam z palubní kamery policejního vozu. Pokud z něj nebylo bez pochyb patrné, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, pak se měla uplatnit zásada *in dubio pro reo*, která v přestupkovém právu neplatí o nic méně, než v právu trestním.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť totožné námítky žalobce vznesl již v odvolacím řízení. Stěžejním důkazem v řízení jsou v dané věci svědecké výpovědi policistů, kteří vypovídali ve vzájemném souladu, bez vnitřních rozporů, a taktéž v souladu s dalšími důkazy ve spise, včetně pořízeného kamerového záznamu z palubní kamery služebního vozidla. Předmětný přestupek spočívající v držení telefonního nebo jiného záznamového zařízení za volantem se zcela běžně svědeckými výpověďmi policistů prokazuje, neboť je zachytitelný pouhým zrakem. V nyní projednávané věci jsou svědecké výpovědi policistů jediným důkazem o vině žalobce, neboť pořízený kamerový záznam sice nezachycuje přímo přestupkové jednání, ale jsou z něj zřejmé výhledové podmínky policistů, je tedy zřejmé, že přestupek vidět mohli a nic jim v tom nebránilo. Je pak rovněž zcela standardní, že samotný kamerový záznam zřídka kdy zachytí držení telefonního přístroje v ruce řidiče, neboť zorné pole kamery je schopno zabírat prostor kolem sebe jinak než lidské oko. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v případě, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku, jedná se o situaci „tvrzení proti tvrzení“. Jak již opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63 „Obecně lze uvést, že policistu lze považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob,

jinž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod. „A priori nelze považovat tvrzení žalobce za nepravdivá a svědecké výpovědi policistů za a priori pravdivá, avšak v rámci volného hodnocení důkazu správní orgán přiznává jednotlivým důkazům a tvrzením určitou váhu, která bude za dané situace u policisty, právě s ohledem na výše uvedené, pokud není jeho svědectví věrohodně zpochybněno, vyšší, tím spíš, pokud je jeho svědecká výpověď potvrzena dalšími nepřímými důkazy ve spise. K navrhovanému důkazu znaleckým posudkem nebo vyšetřovacím pokusem se žalovaný rovněž vyjádřil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Provedení těchto důkazních návrhů považoval žalovaný za nadbytečné, neboť byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně a nebyl věrohodně zpochybněn, tak, aby bylo nutné jej doplňovat právě provedením navrhovaných důkazů. Odkazoval-li žalobce v podaném odvolání na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 19 A 25/2019-6, v němž krajský soud rozhodl o důvodnosti žaloby, neboť správní orgány měly dle přesvědčení soudu obviněnému umožnit provést vyšetřovací pokus v případě přestupku stejné skutkové podstaty, jsou v nyní projednávané věci skutkové okolnosti odlišné a nelze činit závěr, že v každém případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu je potřeba vždy provádět vyšetřovací pokus. V předmětné věci existovaly rozpory v otázce vzdálenosti, ze které měli policisté přestupek vidět, navíc neexistoval videozáznam, který by výhledové poměry policistů zachytil.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, soud rozhodl bez nařízení jednání.
7. Ze správních spisů bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2022 č. j. MSK 102672/2022 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 12. 7. 2022 č. j. MMFM 109994/2022, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu pro úmyslné porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Žalobce se měl uvedeného přestupku dopustit tím, že dne 12. 2. 2022 v době kolem 13:55 hodin jako řidič vozidla Jaguar, RZ X na ulici Ostravská poblíž č. p. 264 v obci Sviadnov držel v ruce hovorové zařízení – mobilní telefon. Za uvedené jednání byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 zákona o přestupcích, uložen správní trest pokuta 1 500 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Součástí spisu je oznámení přestupku ze dne 20. 2. 2022, v němž je uvedeno, že 12. 2. 2022 v době okolo 13:55 hodin v obci Sviadnov na ulici

Ostravská u č. p. 264, prodejna Auto Kelly, žalobce jako řidič osobního vozidla Jaguar při jízdě s tímto vozidlem držel nebo jinak manipuloval s hovorovým zařízením – mobilním telefonem, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Následně v obci Frýdek-Místek na křižovatce s řízeným provozem (křižovatka ulice Ostravská, 17. listopadu, J. Opletala na signál se žlutým světlem. Žalobce se do oznámení vyjádřil a uvedl, že prosí o záznam z obou kamer, namítá podjatost orgánů policie, jel v souladu s veškerými předpisy, ctí právo této země. Netelefonoval ani nejel na červenou, policie na něj nepříjemně působila psychologicky, ač se všemu podrobil. Oznámení podepsal. Součástí spisu je CD nosič s videonahrávkami, přičemž se jedná jednak o záznam z kamery policisty, na kterém je zachyceno jednání s žalobcem o tvrzeném přestupku, resp. přestupcích od zastavení jeho vozidla, jednak záznam z kamery vozidla Policie ČR. Z tohoto záznamu je zřejmé, že vozidlo policistů stálo v poměrně velké vzdálenosti od projíždějícího vozidla žalobce, vozidlo je v dohledu kamery zhruba po dobu 3 vteřin, samotný přestupek na záznamu není vidět. Záznam je pořizován za slunečného počasí a dobré viditelnosti. Pohledu na vozidlo nebrání žádná překážka.

8. V úředním záznamu ze dne 12. 2. 2022 je zaznamenáno, že toho dne hlídka Policie České republiky, OHS Frýdek-Místek ve složení pprap. H., pprap. M. a stržm. K., při dohledu nad BESIP, v obci Sviadnov, při objektu ČAD na ulici Ostravská, spatřila jedoucí vozidlo bílé barvy, typu SUV, jehož řidič manipuloval s mobilním telefonem tmavé barvy, a to v oblasti středu těla, tento neměl u hlavy, držel jej v pravé ruce, hlava řidiče směřovala při jízdě právě směrem do oblasti držení telefonu, střídavě se zvedáním hlavy pro sledování provozu na pozemní komunikaci směrem přímo dopředu. Z úředního záznamu se dále kromě jiného podává, že vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno při benzinové čerpací stanici MOL na ulici J. Opletala, kde pprap. M. započal s řidičem úkony spojené s kontrolou řidiče a vozidla. Řidič byl vyzván, aby předložil doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, na základě kterého byl ztotožněn. Žalobce byl následně pprap. H. vyzván k podrobení se odbornému měření na přítomnost alkoholu, výsledek dechové zkoušky byl negativní. Poté byl poučen a seznámen s důvodem silniční kontroly. Pprap. H. řidiči sdělil, že nesmí za jízdy držet mobilní telefon nebo jiné hovorové zařízení a těmito manipuloval. Žalobce s uvedeným přestupkovým jednáním nesouhlasil, stejně tak ani s dalším tvrzeným jednáním spočívajícím v tom, že jako řidič vozidla projel křižovatkou v době, kdy na semaforu byl žlutý signál, v době, kdy se jeho vozidlo nacházelo na přechodu pro chodce, tedy cca 3 m za hraničním označením křižovatky, semafor již signalizoval červený signál. S řidičem vozidla bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž podal své vyjádření.
9. Součástí spisu je dále evidenční karta řidiče, fotografie z kamerového záznamu.
10. Ze správního spisu se dále podává, že u ústního jednání 24. 3. 2022, resp. 15. 6. 2022 správní orgán provedl důkaz výše citovanými listinami, CD nosičem s videozáznamy, fotografiemi z videozáznamů a vyslechl svědky.
11. Svědek pprap. R.M. kromě jiného vypověděl, že dne 12. 2. 2022 s prapp. L.H. v rámci denní motohlídky OHS Frýdek-Místek vykonávali dohled nad BESIP v průběhu celého dne. V odpoledních hodinách vykonávali dohled nad BESIP v místě ulice Ostravská v obci Sviadnov, kdy byli služebním vozidlem zaparkováni při objektu prodejny Auto Kelly. Toho dne, čas si svědek nepamatuje, projíždělo předmětné vozidlo SUV bílé barvy po ul. Ostravská, jehož řidič manipuloval s mobilním telefonem. Tento nadržel u hlavy nebo ucha,

ale držel jej v pravé ruce a na úrovni hrudi. Střídavě se díval na provoz a na mobilní telefon, proto se rozhodli řidiče zastavit a vozidlo zkontrolovat. Vozidlo nejelo rychle a časový úsek, kdy hlídka zpozorovala telefon bylo 2 až 3 vteřiny. Za vozidlem se hlídka rozjela, když odbočili na ul. Ostravskou, mezi hlídkou a vozidlem byla vzdálenost cca 100 metrů. Následně hlídka viděla, jak vozidlo projelo křižovatkou s manévrem odbočování na ul. J. Opletala, v ten moment mohla být vzdálenost mezi vozidly 60 až 80 metrů, v danou chvíli hlídka viděla, jak vozidlo projíždí na světelný signál žluté barvy. Vozidlo hlídka zastavila na ul. J. Opletala au BČS MOL, po předložení dokladů bylo řidiči sděleno, že spáchal přestupek držením mobilního telefonu za jízdy a projel křižovatkou na žlutý signál. S tímto řidič nesouhlasil, sdělil, že netelefonoval a žádného přestupku se nedopustil a hlídce sdělil, že jej zastavila kvůli typu vozidla. Svědek seděl na místě spolujezdce, stržm. K. seděl na zadním sedadle, asi vlevo za řidičem, kolega H. byl řidič. Svědek do detailu nemůže popsat mobilní telefon, jednalo se o zařízení tmavé barvy s velkým displejem, velikost usuzuje podle odrazu displeje od okolního světla, ví určitě, že byl telefon tmavý. Displej telefonu se leskl do zorného pole očí svědka, jinak by jej nemohl vidět. Vzdálenost telefonu od hrudi řidiče byla asi na vzdálenost předloktí, levou rukou držel volant a pravou ruku měl napřaženou před volantem a držel mobil displejem čelem k sobě. Svědek viděl odraz displeje, takže ten displej, prasátka se odrážela, zaleskl se displej, svědek viděl prasátko, nikoliv displej. To, že se jednalo o odlesk displeje telefonu, usuzuje svědek z toho, že vidí dobře. Vozidlo se v době, kdy se rozsvítil červený signál, nacházelo těsně za přechodem pro chodce, 2 až 4 metry, což je svědkův odhad. Kolega odvolateli sdělil, že projel na červenou, potom bylo uvedeno, svědek neví, jestli jeho osobu, že projel na žlutou. Hlídka sledovala provoz a shodně s pprap. H. viděli přestupek, že odvolatel držel telefon, proto se rozhodli za vozidlem jet, probíhá to tak, že se řekne telefon, druhý to potvrdí, ano viděl jsem a hlídka jede. Svědek vypíná motor, aby nespaloval benzín, zda jej vypnul kolega neví, doba cca 8 vteřin, než vyjeli za vozidlem odvolatele je standardní, není v tom nic divného, není to schválně, někdy je to pomaleji, někdy rychleji, záleží, jaký je řidič, a jak se rozjede. Prostě to tak v danou chvíli bylo, rozhodně se po tu dobu hlídka nedomlouvala, co, kdo, jak viděl. Svědek si nevzpomíná, kolik vozidel toho dne zastavili, nebyla to jediná kontrola. Událost si dobře pamatuje.

12. Svědek pprap. L. H. kromě jiného vypověděl, že při dohledu nad BESIP na ul. Ostravská u Auto Kelly ve Sviadnově, si hlídka všimla SUV, jehož řidič před středem těla držel před sebou telefon. Hlavu měl skloněnou a díval se na displej, a střídavě se díval dopředu a dolů. Za řidičem se hlídka rozjela. Svědek byl řidičem služebního vozidla, stržm. K. seděl na zadních sedačkách, nějak uprostřed, aby viděl dopředu a policista M. seděl jako spolujezdec. Mobilní telefon byl tmavé barvy s velkým displejem. To, že se jednalo o mobil, svědek usuzuje z typu držení zařízení. Bylo zřejmé, že se jednalo o mobilní telefon. Vzdálenost očí obviněného od mobilu byla cca 40 cm. Svědek si myslí, že odlesk displeje viděl. Poté, co vozidlo projelo, se policisté dotázali, jestli všichni mobil viděli, všichni se shodli, že ano. Zhruba 3 sekundy trvalo, než nastartovali auto a než vyjeli uplynulo tak 5, 6, 7 sekund. Neví, zda je oprávněn říkat, kolik toho dne zastavili vozidel. Událost si svědek pamatuje, neboť přestupků moc neoznamují, není to potřeba.
13. Svědek stržm. P. K. vypověděl, že hlídka stála u Auto Kelly a prováděla hlídkovou činnost. Jeden z kolegů řekl, že vidí telefon, takže se všichni zaměřili na toto vozidlo, byl to bílý Jaguar. Pak se hlídka za vozidlem vydala. Svědek viděl, že řidič držel v levé ruce volant a v pravé v úrovni prsou telefon. Vzdálenost mezi očima řidiče a telefonem byla zhruba půl metru, jednalo se o dotykový telefon tmavé barvy, displej svítil. Svědek seděl vzadu za

řidičem. Zda bylo vozidlo nastartované, když hlídka stála ve Sviadnově, si svědek nepamatuje. Než hlídka nastartuje a vyjede, trvá to zhruba 10 až 15 vteřin. Svědek netuší, kolik vozidel mohli toho dne zastavit, ani jaké to byly přestupky a kolik jich bylo. Danou událost si svědek pamatuje proto, že o tom byl sepsán úřední záznam a bylo mu řečeno kolegy, ať si tuto věc uchová v paměti, neboť bude s 90 % pravděpodobností předvolán na magistrát.

14. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žalobce v podání ze dne 22. 3. 2022 a také u ústních jednání opakovaně uváděl, že skutkovou podstatu předmětného přestupku nenaplnil, telefonní přístroj ani jiné hovorové nebo záznamové zařízení během jízdy v ruce nedržel. Namítal, že je z logiky věci vyloučeno, aby policisté sedící ve vozidle viděli, co řidič mohl držet v pravé ruce v oblasti středu těla. Poukazoval na to, že se nacházel ve vozidle typu SUV, které je vyšší než běžná vozidla, a tedy i vyšší než vozidlo policistů. Policisté se tak v postavení pozorovatelů nacházeli níže, než pozorovaný subjekt. Vše, co se událo ve vozidle Jaguar v oblasti pod úrovní ramen řidiče, tedy v oblasti středu těla, bylo pro pohled zespoda nahoru zakryto pravými dveřmi. I kdyby telefon tedy v ruce držel v oblasti středu těla, nemohli to policisté vidět. Videozáznam vylučuje, aby policisté nacházející se ve voze, byli schopni rozpoznat či přímo vidět, že řidič s něčím konkrétním manipuluje, příp. s čím. Z videozáznamu z palubní kamery nelze v žádném případě dovodit, že by s čímkoliv manipuloval v úrovni nad horní hranou dveří, či že by jeho hlava směřovala směrem doprava do oblasti údajného držení telefonu. Pokud by přeci jen bylo možné spolehlivě prokázat, že řidič měl ruku zvednutou nad úroveň horní hrany dveří, pak na vzdálenost minimálně 30 m, nemohli být policisté schopni jednoznačně uzavřít, že se jedná o mobilní telefon. Žalobce navrhoval, aby byl proveden vyšetřovací pokus, který by osvětlil, zda policisté mohli na předmětnou vzdálenost okolo 30 metrů vidět, zda s něčím (popř. s čím) manipuloval. Žalobce zdůraznil, že nadto neměl jakýkoliv důvod (motivaci) mobilní telefon za jízdy používat, neboť vozidlo, které řídil, je vybaveno pokročilou verzí handsfree, kdy lze např. pouhým hlasovým příkazem vytočit požadovaný kontakt, nadiktovat SMS apod. Systém vozidla je rovněž schopen přečíst příchozí SMS. Tvrzené odlesky, byly-li zaznamenány, mohly být mnohem pravděpodobněji způsobeny interiérem vozidla, které má na středové konzoli 2 displeje o úhlopříčce 10 palců a 5 palců (25,4 cm a 13,97 cm). V interiéru vozidla se dále nachází další větší množství ploch, které jsou lesklé, a tedy způsobí odrazet např. sluneční paprsky. Na základě dostupných důkazů nelze nad veškerou pochybnost dojít k závěru, že potenciální tvrzené odlesky byly způsobeny mobilním telefonem, resp. manipulací s ním. Pokud policisté snad viděli, že měl pravou ruku ve výši oblasti středu těla, jakož i to, že tímto směrem směřovala jeho hlava, pak je jedním z možných racionálních vysvětlení ovládnání výbavy vozidla (např. změna intenzity větrání apod.). Jejich tvrzení, že držel v ruce telefon, se v této souvislosti jeví spíše jen jako jejich domněnka vysvětlující to, co možná mohli vidět. Žalobce poukázal také na to, že policisté ho měli spatřit v čase záznamu 1:28, vyjeli ovšem až v čase záznamu 1:39. Pokud by spolehlivě viděli, že telefon v ruce držel, vyjeli by za ním jednak ihned a jednak by spustili výstražná světla okamžitě a nikoli až těsně předtím, než vjeli do křižovatky ulic J. Opletala a Ostravská.
15. Ze správních spisů se dále podává, že v odvolání, v němž žalobce zopakoval svou argumentaci uplatněnou v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně a popřel, že by za jízdy držel v ruce mobilní telefon, žalobce správnímu orgánu I. stupně kromě jiného vytkl, že mělo být vyhověno jeho návrhu na provedení důkazu vyšetřovacím

pokusem a uvedl, že ten by mohl objasnit, zda vůbec lze na vzdálenost cca 26 m zaregistrovat, že řidič jedoucího auta s něčím manipuluje, resp. s čím přesně.

16. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný provedení žalobcem navrhovaného důkazu vyšetřovacím pokusem hodnotil jako nadbytečný s argumentací, že z videozáznamu je zřejmá vzdálenost policejního vozidla od vozidla žalobce, rovněž výhledové podmínky policistů, které jsou velmi dobré, nepršelo, bylo jasno, že vozidlo žalobce projíždělo přímo před policisty a také doba, po kterou mohli policisté přestupek vidět, byla cca 3 vteřiny a dle žalovaného tedy zcela dostatečná k zaregistrování takového přestupkového jednání.
17. Podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
18. Krajský soud na danou věc aplikoval závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku č. j. 2 As 235/2017-26. Jednalo se skutkově o téměř shodnou věc jako v posuzované věci. I ve věci řešené Nejvyšším správním soudem byl žalobce obviněn z držení mobilního telefonu při řízení motorového vozidla. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že přestupce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřebná odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47). Pokud je důkazní situace postavena pouze na výpovědích přestupce a policistů (a na tomto místě krajský soud poznamenává, že i ve věci žalobce jde o situaci postavenou pouze na výpovědích žalobce a policistů), lze předpokládat častou existenci rozporů mezi jednotlivými důkazy. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Z judikatury zdejšího soudu (míněno Nejvyššího správního soudu) vyplývá, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dále uvedl, že při kolizi mezi tvrzením přestupce a policisty, je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 19/2007-114). Svědecká výpověď policistů, kteří jako v tomto případě postupovali zcela standardně (a krajský soud opětovně na tomto místě konstatuje, že i v jím posuzované věci žalobce policisté postupovali zcela standardně), má tedy obecně vysokou důkazní hodnotu. Existence takového důkazu ovšem neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 97/2011-52). U přestupků prokazovaných především výpověďmi zasahujících policistů, kde není žádný další důkaz, jímž by šlo spáchání přestupku objektivně ověřit, je obecně třeba vstřícněji přistupovat k důkazním návrhům přestupce, jsou-li potencionálně schopné přinést nová zjištění podstatná pro řízení. Tvrdí-li přestupce, že se skutek, jehož se měl dopustit, odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a tuto verzi nelze s jistotou vyloučit, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že v jím posuzovaném případě jde o samotnou podstatu přestupkového jednání a že od důkazního návrhu na provedení rekonstrukce si žalobce slibuje, že vyvrátí faktickou možnost policistů vidět ze svého stanoviště, jak páchá přestupek. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že

ukázalo-li by se, že je vyloučeno, aby mohli policisté držení telefonu řidičem pozorovat, nemohou výpovědi policistů, co by rozhodující důkaz, obstát. Poznamenal, že u obtížně dokumentovatelných přestupků, kde absentuje objektivně ověřitelný důkaz spáchaného jednání, je nezbytná vyšší míra vstřícnosti k aktivitě přestupce ohledně důkazních návrhů. Existovala-li by fotografie zachycující žalobce při jednání, za něž byl postižen, nebo dokonce videozáznam (což lze policii v podobných případech doporučit), byla by důkazní situace podstatně odlišná. Vypořádání návrhu na provedení rekonstrukce by již nebylo tak podstatné, neboť by nešlo předpokládat či očekávat, že by výsledek mohl zjištěný skutkový stav zvrátit ve prospěch žalobce, konec citace.

19. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, že měly nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se přestupkového jednání žalobce dopustil, neboť provedené dokazování nebylo úplné. Z výše citovaného obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce na místě samém při projednávání přestupkového jednání policisty a v průběhu správního řízení, a opakuje to i v žalobě, popřel, že by za jízdy držel v ruce hovorové zařízení a namítal také, že z místa, kde zasahující policisté stáli se služebním vozidlem, nemohli vidět do jeho vozidla nejenom s ohledem na vzdálenost místa pozorovatelů od projíždějícího vozidla, ale také z důvodů rozdílné výšky obou automobilů, resp. rozdílné výše sedadel automobilů a jejich vlivu na viditelnost do vozidla, neboť žalobce řídil vozidlo typu SUV, které je vyšší, než služební vůz policistů. Co se týká pozorovací vzdálenosti, žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že se jednalo o vzdálenost okolo 30 m, v žalobě uvedl, že se jednalo o cca 26 m. Těmito okolnostmi se správní orgány vůbec nezabývaly, nezjišťovaly ani to, z jaké vzdálenosti policisté tvrzený skutek pozorovali. Žalobce ke svému tvrzení již v průběhu správního řízení navrhoval provedení důkazu vyšetřovacím pokusem, který by osvětlil, zda policisté mohli na vzdálenost, která zatím zůstala ne zcela objasněna, vidět, zda s něčím, popř. s čím, při řízení manipuloval. Správní orgány žalobcem navrhovaný důkaz neprovedly, odvolaly se na výpovědi policistů, odkázaly na presumpci správnosti jejich výpovědí a na videozáznam, z něhož mají být dle žalovaného zřejmé výhledové poměry policistů. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 97/2011-52 má sice důkaz svědectvím policistů vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznámá, že by správní orgány měly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat, konec citace. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy, hrají při zkoumání výpovědí policistů a reálnosti tvrzených skutečností, důležitou roli např. výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat. V posuzované věci se také jedná o technickou přijatelnost možnosti vidět do vozidla žalobce s ohledem na jím tvrzenou rozdílnou výši sedadel obou automobilů a jejich vlivu na viditelnost do vozidla. Jak výše uvedeno, správní orgány se citovanými okolnostmi nezabývaly a dle názoru soudu neověřily, zda přestupkové jednání bylo spolehlivě pozorovatelné. Krajský soud je přesvědčen, že bylo věcí správního orgánu se důkazním návrhem žalobce zabývat, jelikož důkazní situace o spáchaném přestupku nebyla natolik nezpochybnitelná. Odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu soud poznamenává, že u obtížně dokumentovatelných přestupků, kde absentuje objektivně ověřitelný důkaz spáchaného jednání, je nezbytná vyšší míra vstřícnosti k aktivitě přestupce ohledně důkazních návrhů.
20. S ohledem na výše uvedené a za situace, kdy skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění (přičemž krajský soud nemohl suplovat roli správního orgánu, a proto neprovedl žalobcem

navržené důkazy sám), zrušil přezkoumávané rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a podle § 78 odst. 3 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí.

21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci, který měl ve věci zcela úspěch, na nákladech řízení částku 15 342 Kč k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 od právní moci tohoto rozsudku. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby a zastoupení u jednání soudu, 3 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky k uvedeným třem úkonům právní služby. K odměně a náhradám je nutno připočíst i 21 % DPH 2 142 Kč, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Náklady řízení dále sestávají ze soudního poplatku 3 000 Kč. Náklady řízení tak celkem činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. 7. 2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně